

МІНІСТЕРСТВО
ОСВІТИ І НАУКИ
УКРАЇНИ

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

М.З.Н.

Мала академія наук
України під егідою
ЮНЕСКО

Національний
технічний університет
ДНІПРОВСЬКА
ПОЛІТЕХНІКА
1899

Міністерство освіти і науки України
Національна академія наук України
Національний центр «Мала академія наук України»
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
Київський національний університет
будівництва і архітектури
Національний університет «Запорізька політехніка»
Національний технічний університет
«Дніпровська політехніка»
Національний університет «Львівська політехніка»

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

**ХVІІІ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
«АКАДЕМІЧНА Й УНІВЕРСИТЕТСЬКА
НАУКА: РЕЗУЛЬТАТИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ»**

09 – 12 грудня 2025 року
Полтава

Для розширення навчальної траєкторії студентам організують візит до центру Barnahus, де їм додатково розповідають про роботу центру та, зокрема, про роль психолога.

Використання методики «Зелена кімната» у межах курсу «Юридична психологія» сприяє комплексному розвитку професійних компетентностей майбутніх психологів: з одного боку, студенти опановують спеціалізовані hard skills — структурування інтерв'ю, дотримання етичних стандартів, розпізнавання методичних порушень, застосування протоколів допиту дітей; з іншого — у них формується широкий спектр soft skills, зокрема емпатія, емоційна чутливість, навички безпечної комунікації, вміння підтримувати дитину та зберігати її психологічний комфорт. Моделювання реальних інтерв'ю інтегрує ці навички в єдиний професійний профіль, що забезпечує практикоорієнтовану підготовку студентів і формує готовність до роботи у сфері юридичної та судово-психологічної практики.

Література:

1. *Методичні рекомендації щодо організації роботи з дітьми за методикою «Зелена кімната» для слідчих і поліцейських.* — МВС України, Київ, 2021.
2. *Модель «Барнахус»: загальна характеристика і впровадження в Україні.* ЮНІСЕФ. URL: <https://www.unicef.org/ukraine/documents/model-barnahus-implementation-ukraine> (дата звернення: 15.11.2025)
3. *UNICEF (2020). Child-Friendly Justice and Barnahus Model in Eastern Europe: Implementation Toolkit.*

УДК 339.9:330.3

ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ТЕХНОЛОГІЧНИЙ РОЗВИТОК КРАЇН

Чичкало-Кондрацька І.Б., д.е.н., професор

Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
fem.chichkalo@nupp.edu.ua

Чому деякі країни кращі за інші в інноваціях та технологіях? Багато експертів вважають, що внутрішні інституції та політика визначають національні темпи інновацій. Однак після десятиліть досліджень досі немає згоди фахівців щодо того, як саме це відбувається і які саме інституції мають значення. Було надано не достатньо сукупних доказів для підтримки будь-якого конкретного пояснення. Проте, незважаючи на ці проблеми, віра у зв'язок між внутрішніми інституціями та національними темпами технологічного розвитку залишається досить поширеною серед науковців.

Але є фахівці, які дослідили суперечність між теорією, доказами та популярністю гіпотези про інституції та інновації. Вони представляють докази того, що внутрішні інституції та інноваційна політика не визначають темпи технологічного розвитку. Натомість, вони стверджують, що міжнародні мережі, можливо, важливіші за інституції у визначенні національних темпів інновацій і технологічного розвитку. Наприклад, [Марк Закарі Тейлор](#) у своїй науковій праці «Політика інновацій: чому деякі країни кращі за інші в науці та технологіях» запроваджує нову теорію «творчої невпевненості», яка пояснює, як інституції та мережі підпорядковуються політиці [1]. Зрештою, баланс внутрішнього суперництва кожної країни із зовнішніми загрозами та подальшою політичною боротьбою є тим, що стимулює конкурентоспроможність інновацій та технологій.

В нашій статті піднімається питання щодо національної конкурентоспроможності в галузі технологічного розвитку і впливу на нього інноваційної політики. Вона синтезує дослідження національних темпів інновацій десятків країн за декілька десятиліть, об'єднуючи сучасні політичні та економічні знання й останні висновки про те, як вони стають лідерами в галузі інновацій і технологій.

Вільні ринки та демократичні підходи беззаперечно сприяють інноваціям. Тому фундаментальне питання, що виникає при дослідженні технологічного розвитку – яка роль держави? Серед найпопулярніших інституційних засад і політики у цій сфері можна відмітити: захист інтелектуальної власності, підтримка досліджень в університетах та субсидії на дослідження, фінансування освіти, торговельна політика тощо. Державна інноваційна політика виступає важливим фактором технологічного розвитку та економічного зростання. Але дослідження фахівців свідчать, що вона не може бути єдиним чинником.

Для того, щоб краще зрозуміти, які інструменти безпосередньо формують технологічний розвиток країни, варто порівняти національні інноваційні системи різних економік: Сполучених Штатів Америки, Південної Кореї, Японії та Європейського Союзу, щоб визначити, наскільки вони здатні підтримувати інновації в ключових базових та нових технологіях.

Зробимо порівняльну характеристику формування інноваційної політики та технологічних пріоритетів у США, ЄС та країнах Азії. Метою порівняння також є виявити слабкі сторони та виклики, а також зрозуміти, які ефективні політичні рішення можливо перейняти для впровадження в Україні.

Розглянемо та систематизуємо роль держави у регулюванні технологічних процесів та фінансуванні інновацій [2].

У США роль держави є обмеженою, діє ринковий механізм регулювання інновацій. Також спостерігається активне стимулювання з боку приватних підприємств. Федеральна політика здійснюється через стратегічні акти (наприклад CHIPS and Science Act). Особливістю є масштабні приватні інвестиції у сукупності з сильним стартап-сектором. Але недоліком є слабе державне інвестування, нерівномірний технологічний розвиток між штатами.

В ЄС державне регулювання здійснюється на високому та системному рівні. Європейський Союз вимагає дотримання спільних стандартів. Інноваційні проєкти фінансуються на рівні ЄС та здійснюються під його контролем. Фінансування забезпечується через партнерство та державні фонди. Спостерігається середній рівень витрат на дослідження та розробки, а також високий рівень – на послуги, пов'язані з інноваціями. У цілому для ЄС характерна високорегульована модель, скоординована політика з високими стандартами та етичними цілями. Слабкими сторонами є відносно повільне впровадження різних технологій, наявність дуже жорстких стандартів та заборон щодо певних технологій чи їх виробництва.

У різних країнах Азії інноваційна політика різниться, зокрема в Південній Кореї – це державно-корпоративне партнерство. В інших країнах також спостерігається активна роль уряду у стимулюванні та контролі інновацій. Переважає державне та корпоративне фінансування; має місце незначна частина іноземних інвестицій. Наприклад, у Південній Кореї спостерігається високий рівень інвестицій у розробки, а в Японії – зниження інвестицій в інновації. Загалом в Азії наявне сильне державне планування інновацій та велика різноманітність регуляторних моделей.

Результати дослідження дають нам розуміння поточної ситуації щодо інноваційної політики та становлення технологічних пріоритетів в провідних країнах, що може бути корисним при застосуванні для сприяння технологічному розвитку України.

Література:

1. [Mark Zachary Taylor. \(2016\). The Politics of Innovation: Why Some Countries Are Better Than Others at Science and Technology. Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780190464127.001.0001>.](https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780190464127.001.0001)

2. Robert D. Atkinson, Stephen Ezell, Jeong Hyeok, Kim Yong June, Kwon Seok Beom. (2025). *Understanding and Comparing National Innovation Systems: The U.S., Korea, China, Japan, and Taiwan*. ITIF. 272 p.